

Հոռմը հաստատում է տեսիլքը — Թիվ ութը

Ավագի հիմքեր. Մարգարեական ճշմարտության մերժումը Լաոդիկեական աղվենտիզմում

Jeff Pippenger

2024-08-18

Վերջին հոդվածում մենք հղում կատարեցինք Հիսուսի հետևյալ խոսքերին:

Ձգո՛ւյ՛շ եղեք սուտ մարգարեներից, որոնք գալիս են ձեզ մոտ ոչխարների հագուստով, բայց ներսից հափշտակող գայլեր են: Դուք նրանց պիտի ճանաչեք նրանց պտուղներից: Մի թե մարդիկ փշերից խաղող են քաղում, կամ տատասկներից՝ թուզ: Այդպես էլ ամեն բարի ծառ բարի պտուղ է տալիս, իսկ ապականված ծառը՝ չար պտուղ: Բարի ծառը չի կարող չար պտուղ տալ, և ապականված ծառը չի կարող բարի պտուղ տալ: Ամեն ծառ, որ բարի պտուղ չի տալիս, կտրվում է և կրակի մեջ նետվում: Ուրեմն նրանց պտուղներից պիտի ճանաչեք նրանց: Ոչ թե ամեն ոք, որ ինձ ասում է՝ Տե՛ր, Տե՛ր, պիտի մտնի երկնքի արքայությունը, այլ նա, ով կատարում է իմ Հոր կամքը, որ երկնքում է: Շատերը պիտի ասեն ինձ այն օրը՝ Տե՛ր, Տե՛ր, չե՞ որ քո անունով մարգարեացանք, և քո անունով դներ հանեցինք, և քո անունով շատ գորավոր գործեր արեցինք: Եվ այն ժամանակ ես կհայտարարեմ նրանց. Ես երբեք ձեզ չեմ ճանաչել. հեռացե՛ք ինձանից, դուք, որ անօրենություն եք գործում: Արդ, ով լսում է իմ այս խոսքերը և կատարում է դրանք, նրան կնմանեցնեմ իմաստուն մարդու, որ իր տունը շինեց վեմի վրա: Եվ անձրևը տեղաց, և հեղեղները եկան, և քամիները փչեցին ու զարկեցին այդ տանը, բայց այն չընկավ, որովհետև հիմնված էր վեմի վրա: Եվ ամեն ոք, որ լսում է իմ այս խոսքերը և չի կատարում դրանք, պիտի նմանեցվի անմիտ մարդու, որ իր տունը շինեց ավազի վրա: Եվ անձրևը տեղաց, և հեղեղները եկան, և քամիները փչեցին ու զարկեցին այդ տանը, և այն ընկավ. և մեծ եղավ նրա անկումը: Մատթեոս 7:15-27:

1863 թվականի ապստամբությունը նշանավորում է Լաոդիկեական Յոթներորդ-օրյա աղվենտիզմի կողմից ավագի վրա կեղծ հիմք կառուցելու սկիզբը: Ավագը ներկայացնում է բազմակարծության սատանայական սկզբունքը՝ ի հակադրություն բացարձակ ճշմարտության Վեմի: Բացարձակ ճշմարտությունը հաստատվում է երկու վկաների հիման վրա, և այն ճշմարտությունները, որոնք ներկայացված են Ամբակումի երկու սրբազան քարտեզների վրա, որոնք աղվենտիզմը աստիճանաբար մի կողմ է դրել, բխում են Աստվածաշնչից և հաստատվում են Մարգարեության Հոգու կողմից: Այդ ճշմարտությունները բացարձակ են:

«Թշնամին ձգտում է մեր եղբայրների և քույրերի միտքը շեղել այն գործից, որ պետք է պատրաստի մի ժողովուրդ՝ կանգնելու այս վերջին օրերին: Նրա սովեստությունները նպատակ ունեն միտքը հեռացնելու այս ժամի վտանգներից և պարտականություններից: Նրանք փոքր արժեքի են համարում այն լույսը, որ Քրիստոսը եկավ երկնքից՝ Հովհաննեսին տալու Իր ժողովրդի համար: Նրանք սովորեցնում են, թե հենց մեր առջև գտնվող տեսարանները այնքան կարևոր չեն, որ

հատուկ ուշադրության արժանանան: Նրանք անվավեր են դարձնում երկնային ծագում ունեցող ճշմարտությունը և Աստծո ժողովրդին զրկում են իրենց անցյալի փորձառությունից՝ դրա փոխարեն նրանց տալով մի կեղծ գիտություն: «Այսպես է ասում Տերը. Կանգնեցե՛ք ճանապարհների վրա և տեսե՛ք, ու հարցրե՛ք հին շավիղների համար, թե ո՞րն է բարի ճանապարհը, և գնացե՛ք նրանով»: [Երեմիա 6:16.]»

«Թող ոչ ոք չձգտի քանդել մեր հավատի հիմքերը,—այն հիմքերը, որ դրվեցին մեր աշխատանքի սկզբում՝ Խոսքի աղոթական ուսումնասիրությամբ և հայտնությամբ: Այս հիմքերի վրա մենք կառուցել ենք ավելի քան հիսուն տարի: Մարդիկ կարող են ենթադրել, թե գտել են նոր ճանապարհ, թե կարող են ավելի ամուր հիմք դնել, քան այն, որ արդեն դրված է. սակայն սա մեծ խաբեություն է: «Ոչ ոք չի կարող ուրիշ հիմք դնել, քան այն, որ դրված է»: [1 Corinthians 3:11.] Անցյալում շատերը ձեռնարկել են նոր հավատ կառուցել, նոր սկզբունքներ հաստատել. բայց որքա՞ն տևեց նրանց շինությունը: Այն շուտով փլվեց, որովհետև հիմնված չէր Վեմի վրա»: Testimonies, volume 8, 296–297.

Երբ եկավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը, եկան նաև Սուրբ Հոգու անձրևները:

«Վերջին անձրևը պետք է թափվի Աստծու ժողովրդի վրա: Հզոր մի հրեշտակ պետք է իջնի երկնքից, և ամբողջ երկիրը պետք է լուսավորվի նրա փառքով»: Review and Herald, April 21, 1891.

Երբ Նյու Յորք քաղաքի մեծ շենքերը Աստծո մեկ հպումով տապալվեցին, վերջին անձրևը սկսեց ցողել: Երբ վրա հասավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը, պապական սկզբունքների հեղեղադռները բաց թողնվեցին:

«Այս տիրող անօրենության ժամանակ, այն բողոքական եկեղեցիները, որոնք մերժել են «Այսպես է ասում Տերը»-ն, կհասնեն մի տարօրինակ դրության: Նրանք կդառնան աշխարհին նման: Աստծուց իրենց բաժանման մեջ նրանք կձգտեն սուտն ու Աստծուց ուրացությունը դարձնել երկրի օրենքը: Նրանք կազդեն երկրի իշխանավորների վրա, որպեսզի օրենքներ սահմանվեն՝ վերականգնելու մեղքի մարդու կորցրած գերիշխանությունը, որ նստում է Աստծո տաճարում՝ իրեն ցույց տալով, թե ինքը Աստված է: Հռոմեական կաթոլիկ սկզբունքները կվերցվեն պետության պաշտպանության ներքո: Աստվածաշնչյան ճշմարտության բողոքն այլևս չի հանդուրժվի նրանց կողմից, ովքեր Աստծո օրենքը չեն դարձրել իրենց կյանքի կանոնը»: Review and Herald, December 21, 1897.

«Patriot Act»-ը նշանավորում է Հռոմեական կաթոլիկ սկզբունքների պաշտպանության սկիզբը, որը աստիճանաբար տանում է դեպի շուտով գալու կիրականօրյա օրենքը: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին երրորդ վայի իսլամը ներկայացնող չորս հոդմերը սկսեցին փչել:

«Հրեշտակները պահում են չորս քամիները, որոնք ներկայացված են իբրև կատաղած ձի, որ ձգտում է պոկվել ու սլանալ ամբողջ երկրի երեսով մեկ՝ իր ճանապարհին բերելով կործանում և մահ:

«Մի՞թե պիտի քնենք հենց հավիտենական աշխարհի շեմին: Մի՞թե պիտի լինենք բթացած, սառը և մեռած: Ո՛հ, երանի թե մեր եկեղեցիներում ունենայինք Աստծո Հոգին և շունչը՝ Նրա ժողովրդի մեջ ներշնչված, որպեսզի նրանք կանգնեին իրենց ոտքերի վրա և ապրեին: Մենք պետք է տեսնենք, որ ճանապարհը նեղ է, և դուռը՝ անձուկ: Բայց երբ անցնում ենք անձուկ դռնով, նրա լայնությունն անսահման է»:
Manuscript Releases, volume 20, 217.

Անձրևը, քամին և հեղեղը վրա հասան 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, և Լաոդիկեական Յոթերորդ օրվա աղվենտիստ եկեղեցին փորձության ենթարկվեց, ինչպես հրեաները՝ Քրիստոսի մկրտության ժամանակ, և ինչպես բողոքականները՝ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից սկսած: Այդ պահից մինչև 2020 թվականի հուլիսի 18-ի ապստամբ կանխատեսումը, Լաոդիկեական Յոթերորդ օրվա աղվենտիստների տունը աստիճանաբար ընկավ, նույնքան աներկբայորեն, որքան հրեայի տաճարը խաչից առաջ ամայացած հողակվեց, և ինչպես բողոքականներն անցան ուրացող բողոքականության մեջ 1844 թվականի ապրիլի 19-ի առաջին հիասթափության ժամանակ:

Այնուհետև երրորդ հրեշտակի լաոդիկեական շարժումը մտավ իր վերջին փորձության ընթացքի մեջ, և ինչպես 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին սկսված փորձության ժամանակ, կույսերը կոչվեցին վերադառնալու հին շավիղներին, որոնք հանդիսանում էին ոչ միայն առաջին և երկրորդ հրեշտակների միլլերական շարժման հիմնարար ճշմարտությունները, այլև երրորդ հրեշտակի շարժման հիմնարար ճշմարտությունները:

Այդ հիմնարար ճշմարտությունների մերժման խորհրդանիշը՝ զորեղ մոլորության համատեքստում, այն պատգամն է, որ Պողոսը արձանագրել է Բ Թեսաղոնիկեցիների մեջ: Այդ պատգամը խորհրդանշված է «ամենօրյա»-ով Դանիելի գրքում, որովհետև հենց Թեսաղոնիկեցիների այդ հատվածում էր, որ Վիլյամ Միլլերը հասկացավ, թե Դանիելի գրքում «ամենօրյա»-ն ներկայացնում էր հեթանոսական Հռոմը:

Գրվել են գրքեր, որոնք անդրադառնում են Դանիելի գրքում «ամենօրյա»-ի սահմանմանը: Դրանց մեծ մասը սխալ է, թեև եթե ցանկանում եք ծանոթանալ մի ուսումնասիրության, որը գրվել է աղվենտիստ աստվածաբանի կողմից և հարցը ճիշտ է ներկայացնում, կարող եք գտնել Ջոն Վ. Փիթերսի «The Mystery of the Daily» աշխատությունը: Այս հոդվածում ես մտադրություն չունեմ անդրադառնալու «ամենօրյա»-ի այդ կողմին: Կան նաև այլ գրքեր, որոնք ներկայացնում են այն պատմությունը՝ «ով, ինչ և ինչու»-ի վերաբերյալ, թե ինչպես «ամենօրյա»-ի կեղծ տեսակետը վերջնականապես հաստատվեց լաոդիկեական Յոթերորդ օրվա աղվենտիզմի շրջանակներում:

Եբրայերեն այն բառի սահմանումը, որը թարգմանվել է որպես «ամենօրյա», և «ամենօրյայի» հիմնարար ճշմարտության դեմ ապստամբության պատմությունը, որը լրջորեն սկսվեց 1901 թվականին, բազմիցս ներկայացվել են «Ամբակումի Աղյուսակներում», ինչպես նաև Դանիելի գրքի վերաբերյալ վերջերս հրապարակված

հոդվածներում:

Ես մտադիր եմ այս հոդվածում «ամենօրյա»-ի կենտրոնացումը պահել այն մարգարեական բնութագրերի վրա, որոնք կապված են Հռոմի մերժված լինելու խորհրդանիշի հետ: Նրանք, ովքեր անկեղծորեն ընդունում են Էլեն Ուայթի գրվածքների հեղինակությունը, պարզապես պետք է կարդան հետևյալը, որպեսզի իմանան, թե որն է «ամենօրյա»-ի ճիշտ ըմբռնումը:

«Այնուհետև ես «Մշտականի» առնչությամբ տեսա, որ «գոհաբերություն» բառը ավելացվել է մարդկային իմաստությամբ և չի պատկանում բնագրին, և որ Տերը դրա ճիշտ ըմբռնումը տվել է նրանց, ովքեր հռչակեցին դատաստանի ժամի աղաղակը: Երբ միություն կար, մինչև 1844 թվականը, գրեթե բոլորը միացած էին «Մշտականի» վերաբերյալ ճիշտ տեսակետում, իսկ 1844 թվականից ի վեր, խառնակության մեջ, ընդունվել են այլ տեսակետներ, և դրանց հետևել են խավարն ու խառնաշփոթությունը»: Review and Herald, November 1, 1850.

Մերժել Ուիլյամ Միլլերի «մշտականի» ըմբռնումը՝ նշանակում է միաժամանակ մերժել Էլեն Ուայթի գրվածքների հեղինակությունը, որովհետև նա տեսավ, «որ Տերը դրա ճիշտ ըմբռնումը տվեց նրանց, ովքեր հռչակեցին դատաստանի ժամի աղաղակը»: Նրան նաև ցույց տրվեց, որ «մշտականի» մյուս տեսակետները առաջացնում էին «խավար և շփոթություն», որոնք Քրիստոսի հատկանիշներ չեն: Միլլերը ճանաչեց «մշտականը» որպես հեթանոսական Հռոմ, երբ ուսումնասիրում էր Բ Թեսաղոնիկեցիներին:

«Ես շարունակեցի կարդալ և չէի կարող գտնել ուրիշ որևէ դեպք, որտեղ այն [մշտականը] հանդիպեր, բացի Դանիելի գրքից: Այն ժամանակ [համաձայնության գրքի օգնությամբ] վերցրի այն բառերը, որոնք կապված էին դրա հետ՝ «վերցնել, հեռացնել», այսինքն՝ նա պիտի վերցնի, հեռացնի մշտականը, «այն ժամանակից, երբ մշտականը պիտի հեռացվի», և այլն: Ես շարունակեցի կարդալ և մտածում էի, թե տեքստի վրա որևէ լույս չեմ գտնի. վերջապես հասա Բ Թեսաղոնիկեցիներ 2.7, 8-ին. «Քանզի անօրենության խորհուրդն արդեն գործում է. միայն թե նա, ով այժմ արգելակում է, պիտի արգելի, մինչև որ մեջտեղից վերցվի, և այն ժամանակ այն անօրենը պիտի հայտնվի», և այլն: Եվ երբ հասա այդ տեքստին, ո՛հ, որքան հստակ ու փառավոր երևաց ճշմարտությունը: Ահա՛ այն: Դա է մշտականը: Լավ, այժմ ի՞նչ է նկատի ունենում Պողոսը՝ ասելով «նա, ով այժմ արգելակում է», կամ խոչընդոտում է: «Մեղքի մարդ» և «անօրենը» նշանակում են պապականություն: Լավ, ապա ի՞նչն է խոչընդոտում, որ պապականությունը հայտնվի: Իհարկե, դա հեթանոսությունն է. ուրեմն «մշտականը» պետք է նշանակի հեթանոսություն»:—Վիլյամ Միլլեր, Second Advent Manual, էջ 66: Advent Review and Sabbath Herald, 1853 թ. հունվարի 6:

Ի վերջո, Լաոդիկեական ադվենտիզմը մի կողմ դրեց այն ճիշտ հասկացողությունը, որ տրվել էր Միլլերին և նրանց, ովքեր հռչակեցին դատաստանի ժամի աղաղակը, և ընդունեց ուխտադավան բողոքականության սխալ գաղափարը, թե «ամենօրյան» ներկայացնում էր Քրիստոսի սրբաբանի ծառայությունը: Այդ հասկացողությունը բազմաթիվ առումներով անհեթեթ է, սակայն, առավել ևս, քան կեղծ լինելը, այն պնդում է, թե սատանայական խորհրդանիշը Քրիստոսի խորհրդանիշ է:

«Ուստի, մինչ վիշապը, նախ և առաջ, ներկայացնում է Սատանային, այն, երկրորդական իմաստով, հեթանոսական Հռոմի խորհրդանիշն է»: The Great Controversy, 439.

Միլլերը «ամենօրյա»-ն նույնացրեց հեթանոսական Հռոմի՝ վիշապի հետ, սակայն Լատդիկեական Ադվենտիզմը ընկած բողոքականությունից վերցրեց այն գաղափարը, թե այն ներկայացնում է Քրիստոսի երկնային սրբարանի ծառայությունը: Միլլերի՝ «ամենօրյա»-ն որպես հեթանոսական Հռոմ նույնացնելու մերժումը ներկայացնում է այն ճշմարտության մերժումը, որը պատկերված է երկու սուրբ աղյուսակների վրա, որոնք Ամբակումի երկրորդ գլխի կատարման իրականացումն էին: Ուստի դա հիմնարար ճշմարտության մերժում է, ինչպես որ այդպիսին էր նաև Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի յոթ ժամանակների մերժումը:

Մերժել այն ճշմարտությունը, որ «ամենօրյան» ներկայացնում է հեթանոսական Հռոմը, նշանակում է մերժել ադվենտիզմի հիմքերը և Մարգարեության Հոգու հեղինակությունը: Սատանայի խորհրդանիշը որպես Քրիստոսի խորհրդանիշ նույնացնելը զուգահեռ է Քրիստոսի գործը Սատանայի գործի հետ նույնացնելուն:

«Քրիստոսին մերժելով՝ հրեա ժողովուրդը գործեց աններելի մեղքը, և ողորմության հրավերը մերժելով՝ մենք էլ կարող ենք նույն սխալը գործել: Մենք վիրավորում ենք կյանքի Իշխանին և ամոթի մատնում Նրան սատանայի ժողովարանի և երկնային տիեզերքի առջև, երբ հրաժարվում ենք լսել Նրա կողմից նշանակված պատգամաբերներին և դրա փոխարեն լսում ենք սատանայի գործակալներին, որոնք հոգին ուզում են հեռացնել Քրիստոսից: Քանի դեռ մարդն այսպես է վարվում, նա չի կարող գտնել ո՛չ հույս, ո՛չ ներում, և ի վերջո կկորցնի Աստծո հետ հաշտվելու ամեն ցանկություն»: The Desire of Ages, 324.

Երբ Լատդիկեական ադվենտիզմը մերժեց «ամենօրյա»-ի և յոթ ժամանակների հիմնարար ըմբռնումը, նրանք ոչ միայն մերժեցին Մարգարեության Հոգու հեղինակությունն ու հիմքերը, այլև մերժեցին Ուիլյամ Միլլերի աշխատանքը, որն իր այդ ըմբռնումներին առաջնորդվել էր Գաբրիել հրեշտակի և այլ հրեշտակների կողմից:

«Աստված Իր հրեշտակին ուղարկեց ներգործելու մի հողագործի սրտի վրա, որը չէր հավատացել Աստվածաշնչին, որպեսզի առաջնորդի նրան մարգարեությունները քննելու: Աստծո հրեշտակները բազմիցս այցելեցին այդ ընտրյալին՝ նրա միտքը առաջնորդելու և նրա հասկացողությանը բացելու այն մարգարեությունները, որոնք միշտ մութ էին եղել Աստծո ժողովրդի համար: Ճշմարտության շղթայի սկիզբը տրվեց նրան, և նա առաջնորդվեց որոնելու օղակ առ օղակ, մինչև որ զարմանքով և հիացմունքով նայեց Աստծո Խոսքին: Նա այնտեղ տեսավ ճշմարտության կատարյալ շղթա: Այդ Խոսքը, որը նա աններշնչյալ էր համարել, այժմ իր տեսողության առաջ բացվեց իր գեղեցկությամբ և փառքով: Նա տեսավ, որ Սուրբ Գրքի մի հատվածը բացատրում է մյուսը, և երբ մի հատված փակ էր մնում իր հասկացողության համար, նա Խոսքի մեկ ուրիշ մասում գտնում էր այն, ինչը բացատրում էր այն: Նա Աստծո սուրբ Խոսքին վերաբերվում էր ուրախությամբ և ամենախոր հարգանքով ու երկյուղով»: Early Writings, 230.

«Նրա հրեշտակը» արտահայտությունն է, որը նույնացնում է Գաբրիել հրեշտակին:

«Հրեշտակի խոսքերը՝ «Ես Գաբրիելն եմ, որ կանգնած եմ Աստծու ներկայության մեջ», ցույց են տալիս, որ նա բարձր պատվի դիրք է զբաղեցնում երկնային ատյաններում: Երբ նա Դանիելին պատգամով եկավ, ասաց. «Չկա մեկը, որ ինձ հետ կանգնի այս բաներում, բացի Միքայելից [Քրիստոսից]՝ ձեր Իշխանից»: Դանիել 10:21: Գաբրիելի մասին Փրկիչը Հայտնության գրքում ասում է, թե «Նա այն ուղարկեց և ցույց տվեց Իր հրեշտակի միջոցով Իր ծառա Հովհաննեսին»: Հայտնություն 1:1»: The Desire of Ages, 99.

Սատանայական խորհրդանիշը որպես Քրիստոսի խորհրդանիշ ճանաչելը ոչ միայն գուցահեռ է աններելի մեղքին, այլև աններելի մեղքը կապված է այն պատգամաբերների մերժման հետ, որոնց Քրիստոսն ուղարկում է: «Ամենօրյա»-ն, ուրեմն, դառնում է աններելի մեղքի խորհրդանիշը, և երբ հասկացվում է, որ «ընտրյալը»՝ Ուիլյամ Միլլերը, առաջնորդվել էր դեպի այդ ճշմարտության ճիշտ ըմբռնումը, և երբ այն այնուհետև մերժվեց, դա ուղղակիորեն համընկնում է Երկրորդ Թեսաղոնիկեցիների հետ, որն էլ հենց Սուրբ Գրքի այն հատվածն է, որտեղ Միլլերն արեց իր հայտնագործությունը: Այդ ճշմարտությունը մերժելը վկայություն է այն բանի, որ ճշմարտությունը չի սիրվում, և այդ ապստամբությունն առաջ է բերում Սուրբ Հոգու հեռացումը և Սատանայի անսուրբ հոգու մատնումը, ինչը Պողոսը բնորոշում է որպես զորեղ մոլորություն:

Ինչպես «քո ժողովրդի ավագակները», որոնք «հաստատում են տեսիլքը», այնպես էլ «մշտականը» հեթանոսական Հռոմի խորհրդանիշն է: Երկրորդ Թեսաղոնիկեցիների համատեքստում Պողոսը սովորեցնում է, որ երկրորդ գլխի պատգամի մերժումը վկայություն է այն բանի, որ այդպես վարվողները ճշմարտությունը չեն սիրում: Քանի որ նրանք չեն սիրում գլխում ներկայացված ճշմարտությունը, նրանք ստանում են զորեղ մոլորություն:

Բոլոր մարգարեները դիմում են վերջին օրերին, և այս հոդվածում նախապես ներկայացված ներշնչված հատվածները ցույց են տալիս, որ հզոր մոլորությունը գալիս է նրանց վրա, ովքեր Սուրբ Հոգու հեղման ժամանակ չեն սիրում ճշմարտությունը: Մի դասը ստանում է յուրը, իսկ մյուս դասը ստանում է հզոր մոլորությունը:

Սուրբ Հոգին թափվում է պատմության այն ընթացքում, երբ Սուրբ Հոգին հեռացվում է նրանցից, ովքեր մերժում են գիտության աճը, որ բացահայտվում է կնքման ժամանակի երկու փորձության շրջանների ընթացքում՝ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից մինչև շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը: Կրկնելով նախորդ մի հատված.

«Վերջին օրերին նայելով՝ նույն անսահման զորությունը հայտարարում է նրանց վերաբերյալ, ովքեր «ճշմարտության սերը չընդունեցին, որպեսզի փրկվեն», «Եվ սրա համար Աստված նրանց վրա կուղարկի մոլորության զորեղ ազդեցություն, որպեսզի սուտին հավատան. որպեսզի դատապարտվեն բոլոր նրանք, ովքեր չհավատացին ճշմարտությանը, այլ հաճույք գտան անիրավության մեջ»: Քանի որ նրանք մերժում են Նրա Խոսքի ուսմունքները, Աստված հետ է վերցնում Իր Հոգին և նրանց թողնում

է այն խաբէութիւններն իշխանությանը, որոնք նրանք սիրում են»: Early Writings, 46.

Տող առ տող, Դանիելը սովորեցնում է, որ վերջին օրերում տեսիլքը հաստատում են քո ժողովրդի ավագակները (Հռոմի խորհրդանիշը): Ավագակները ներկայացված են նաև որպէս «ամենօրյան»: Սողոմոնը սովորեցնում է, որ վերջին օրերում նրանք, ովքեր տեսիլքը չունեն, կորչում են, այսինքն՝ մերկանում են: Մերկացվելը Լաոդիկեցուն լինելն է, իսկ Լաոդիկեցին հիմար կույս է:

«Եկեղեցու այն վիճակը, որ ներկայացված է հիմար կույսերով, կոչվում է նաև Լաոդիկյան վիճակ»: Review and Herald, August 19, 1890.

Կեսգիշերյան աղաղակի լուրը հասնելու պահին անխոհեմ կույս լինելը նշանակում է դրսևորել այն, ինչ Հովհաննէսը Հայտնություն գրքի տասնվեցերորդ գլխում արձանագրում է որպէս «քո մերկության ամոթը»: Հովհաննէսի նախագգուշացումը վեցերորդ պատուհասի մեջ առնչվում է վիշապի, գազանի և սուտ մարգարէի եռակի միությանը, որոնք 1989 թվականից ի վեր աշխարհը Արմազեդոն առաջնորդելու ընթացքի մեջ են:

Պողոսի պատգամը Բ Թեսաղոնիկեցիներում պարզապէս այն մասին չէ, թէ Դանիելի կողմից հեթանոսական Հռոմը ներկայացված է որպէս «ամենօրյա»-ն, այլ գլուխը շեշտում է հեթանոսական Հռոմի և պապական Հռոմի փոխհարաբերությունը: Հեթանոսական Հռոմը զսպում էր («կասեցնում էր») մեղքի մարդուն, որպէսզի նա 538 թվականին չբարձրանա երկրի գահին: Երբ հեթանոսական Հռոմը հեռացվեց, այնժամ հայտնվում է «անօրենության խորհուրդը», «այն անօրենը», որ Հռոմի պապն է: Այդ գլխում Պողոսը մատնանշում է հեթանոսական և պապական Հռոմների միջև մի առանձնահատուկ մարգարէական փոխհարաբերություն: Գլխի ուսուցումը մերժելը նշանակում է մերժել ճշմարտությունը և ընդունել գորեղ մոլորությունը:

Թող ոչ ոք ձեզ ոչ մի կերպ չխաբի. որովհետև այն օրը չի գա, եթե նախ ապստամբություն չգա, և չհայտնվի մեղքի մարդը՝ կորստյան որդին, որ հակառակվում և ինքն իրեն բարձրացնում է ամենայնի վեր, ինչ Աստված է կոչվում կամ պաշտամունքի առարկա է. այնպէս որ նա, որպէս Աստված, նստում է Աստծու տաճարում՝ իրեն ցույց տալով, թէ ինքը Աստված է: Չե՞ք հիշում, որ երբ դեռ ձեզ հետ էի, ասում էի ձեզ այս բաները: Եվ այժմ գիտեք, թէ ինչն է արգելակում, որպէսզի նա հայտնվի իր ժամանակին: Որովհետև անօրենության խորհուրդն արդեն գործում է. միայն նա, ով այժմ արգելակում է, պիտի արգելի, մինչև որ ճանապարհից վերացվի: Եվ ապա կհայտնվի այն Անօրենը, որին Տերը պիտի սպանի իր բերանի շնչով և պիտի ոչնչացնի իր գալստյան փառքով. այն նույնը, որի գալուստը Սատանայի ներգործությամբ է՝ ամենայն գործությամբ և նշաններով ու սուտ հրաշքներով, և ամենայն անիրավ խաբէությամբ նրանց մեջ, որ կորչում են, որովհետև նրանք չընդունեցին ճշմարտության սերը, որպէսզի փրկվեն: Եվ դրա համար Աստված նրանց վրա պիտի ուղարկի մոլորության գորեղ ազդեցություն, որպէսզի սուտին հավատան, որպէսզի դատապարտվեն բոլորը, ովքեր չհավատացին ճշմարտությանը, այլ հաճույք գտան անիրավության մեջ: 2 Թեսաղոնիկեցիներ 2:3-12:

Ինչո՞ւ այս վերջին օրերի մարդիկ «դատապարտված» են: Ինչո՞ւ է նրանց ուղարկվում «գորեղ մոլորություն»: Ինչո՞ւ են նրանք «կորչում» և այդպիսով բացահայտում իրենց մերկության ամօրը: Այս հատվածը հայտարարում է, որ դա այն պատճառով է, որ նրանք չեն սիրում ճշմարտությունը, իսկ գլխում ներկայացված ճշմարտությունը ցույց է տալիս, որ հեթանոսական Հռոմը՝ աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ թագավորությունը, պիտի խոչընդոտեր պապական Հռոմին՝ աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ թագավորությանը, գահ բարձրանալուց, մինչև հեթանոսությունը վերացվեր:

Գլխում նույնացվող հեթանոսական և պապական Հռոմի փոխհարաբերությունը Հովհաննեսը նույնպես նույնացնում է Պերգամոսի և Թյատիրայի եկեղեցիների փոխհարաբերությամբ: Պերգամոսը համապատասխանում է հեթանոսական Հռոմին, իսկ Թյատիրան՝ պապական Հռոմին: Պողոսն ու Հովհաննեսը, ինչպես նաև Դանիելի գիրքը, ներկայացնում են այդ երկու իշխանությունների փոխհարաբերության երկու վկաներ:

Դանիելի գրքում հեթանոսական Հռոմի և պապական Հռոմի փոխհարաբերությունը բազմիցս է ներկայացվում: Դանիել 2-ում այն պատկերված է երկաթի և կավախառն ցեխի խառնուրդով: Դանիել 7-ում թե՛ հեթանոսական, թե՛ պապական Հռոմը «տարբեր» թագավորություններն են, և թեև Դանիել 2-ը այս երկու իշխանությունները պատկերում է որպես խառնուրդ, 7-րդ գլուխը ցույց է տալիս, որ պապական իշխանությունը ծագում է հեթանոսական Հռոմի տասը եղջուր ունեցող թագավորությունից: Դանիել 8-ում իններորդից տասներկուերորդ համարների փոքր եղջուրը Հռոմն է իր երկու փուլերով էլ: Իններորդ և տասներկուերորդ համարներում փոքր եղջուրը արական սեռով է, այսպիսով նույնացնելով հեթանոսական Հռոմը, իսկ տասներորդ և տասներկուերորդ համարներում փոքր եղջուրը իգական սեռով է, այսպիսով նույնացնելով պապական Հռոմը:

Դանիելի ութերորդ գլխի տասներեքերորդ խոսքում հեթանոսական և պապական Հռոմը ներկայացված են որպես երկու ամայացնող գորություններ: Հեթանոսական Հռոմը «մշտական» ամայացնող գորությունն է, իսկ պապական Հռոմը՝ հանցանքն ամայացնող գորությունը: Տասներկուերորդ գլխի երեսուներկուերորդ խոսքում հեթանոսական Հռոմի «մշտական» ամայացնող գորությունը հաստատում է գարշելիքն ամայացնող գորությունը, որը պապական գորությունն է: Տասներկուերորդ գլխի տասներկուերորդ խոսքում հեթանոսական Հռոմի «մշտական» ամայացնող գորությունը վերացվում է, որպեսզի հաստատվի պապության գարշելիքն ամայացնող գորությունը:

Հռոմի երկու ամայացնող գորությունների փոխհարաբերությունը Դանիելի և Հայտնության գրքերի հիմնական թեմաներից է, և հենց այդ փոխհարաբերությունն է, որ Պողոսը մատնանշում է որպես այն ճշմարտությունը, որը պետք է սիրվել, եթե մարդը կամենում է խուսափել այն գորեղ մոլորությունից, որ ծագում է սուտին հավատալուց: Աստված երբեք ավելորդաբար չի կրկնում, և հեթանոսական Հռոմի՝ պապական Հռոմի հետ փոխհարաբերության յուրաքանչյուր պատկերում այս թեմայի վերաբերյալ իր առանձնահատուկ վկայությունն է բերում, սակայն վերջին օրերում Հռոմի

խորհրդանիշը մերժել՝ նշանակում է մերժել վերջին անձրևը և դրա փոխարեն ընդունել գորեղ մոլորությունը: Դա նշանակում է հավիտյան ճանաչվել որպես մերկ Լաոդիկեցի:

Լաոդիկեական ադվենտիստ պատմաբանները, թեև ոչ մի սրբազան հարգանք չեն դրսևորում Ուիլյամ Միլլերի դերի և գործի հանդեպ, այնուամենայնիվ ընդունում են, որ հենց հեթանոսական և պապական Հռոմի փոխհարաբերության նրա ճանաչումն էր այն մարգարեական կառուցվածքը, որի վրա նա հիմնեց իր մարգարեական բոլոր կիրառությունները: Գաբրիելը և մյուս հրեշտակները Միլլերին առաջնորդեցին հասկանալու հեթանոսական և պապական Հռոմի փոխհարաբերությունը, սակայն իր պատմության մեջ նա Հռոմը չտեսավ որպես եռակի միավոր՝ բաղկացած վիշապից, գազանից և սուտ մարգարեից:

Նրա ժամանակներում Միացյալ Նահանգները դեռևս չէր սկսել իր դերը որպես սուտ մարգարե, որովհետև Միացյալ Նահանգների բողոքականները Հռոմի դուստրերը չդարձան մինչև 1844 թվականը, իսկ Միլլերի հիմնադրար աշխատանքն արդեն իսկ տեղադրված էր 1843 թվականի աղյուսակի վրա, որը պատրաստվել էր 1842 թվականի մայիսին:

1989 թվականին Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարները բացվեցին, և այդ ժամանակահատվածի պատգամաբերը ճանաչեց, որ կային երեք ուժեր, որոնց մարգարեական գործունեությունը ընթանում էր տասնմեկերորդ գլխի քառասունից մինչև քառասունհինգերորդ համարներում: Քառասուներորդ համարի հարավի թագավորը վիշապի գորությունն է, հյուսիսի թագավորը՝ պապական գորությունը, որ համարի սկզբում՝ 1798 թվականին, մահացու վերքն էր ստացել վիշապի գորության՝ նապոլեոնյան Ֆրանսիայի ձեռքով: Այդ համարում պապական գորությունը սկսում է իր մահացու վերքի բժշկման գործը: 1989 թվականին հյուսիսի թագավորը պատասխան հարված է հասցնում Խորհրդային Միության վիշապային գորությանը, որն այդ ժամանակ դարձել էր հարավի թագավորը: Երբ կաթոլիկության գազանը պատասխան հարված հասցրեց Խորհրդային Միությանը, նա եկավ Միացյալ Նահանգների փոխանորդ գորքով՝ Հայտնության տասնվեցերորդ գլխի սուտ մարգարեի: Հարավի թագավոր վիշապը, հյուսիսի թագավոր գազանը և կառքերի, հեծյալների ու նավերի սուտ մարգարեն բոլորը պատկերված են քառասուներորդ համարում, և մարգարեական գիծն ավարտվում է քառասունհինգերորդ համարում, երբ պապական գորությունը «հասնում է իր վախճանին, և օգնող չի լինում»:

Արմազեդոնը, ինչպես ներկայացված է Հայտնություն տասնվեցերորդ գլխում, խորհրդանշական աշխարհագրական տարածք է, որը բնորոշում է մարդկության ապստամբությունը, որ նախորդում է Քրիստոսի վերադարձին: Արմազեդոնը խորհրդանիշ է, քանի որ բառը կազմված է երկու բառից՝ «Հար», որ նշանակում է լեռ, և «Մեգիդդո», որը Հեզրայելի հովիտն է: Այն փաստը, որ Հովհաննեսը Մեգիդդոյի հետ միավորել է լեռը, մինչդեռ Մեգիդդոն հովիտ է, մարգարեության ուսումնասիրողին հայտնում է, որ Արմազեդոնը խորհրդանիշ է, որն իր մեջ պարունակում է աշխարհագրական հղում, քանի որ Հեզրայելի հովտում լեռ չկա:

Հեզրայելի հովիտը գտնվում է երեք ծովերի (Միջերկրական ծով, Գալիլեայի ծով և Մեռյալ ծով) և Երուսաղեմի միջև: Այն համեմատաբար կենտրոնական դիրք ունի հյուսիսային Իսրայելում, և այս երեք ջրային ավազաններն ու Երուսաղեմն իր շուրջը գտնվում են տարբեր ուղղություններով: Դանիել 11-ի քառասունհինգերորդ համարում է, որ հյուսիսի թագավորը հասնում է իր վախճանին՝ առանց որևէ օգնողի, և համարը նրա աշխարհագրական վախճանը սահմանում է որպես ծովերի և Երուսաղեմի փառավոր սուրբ լեռան միջև: Դանիել 11-ի քառասուներորդ համարը ներկայացնում է այն երեք իշխանությունները, որոնք պապական իշխանության մահացու վերջի բժշկման և նրա վերջնական վախճանի թեմայի առարկաներն են:

Տեքստի առաջին արտահայտությունը վերջի ժամանակը նույնականացնում է 1798 թվականին, երբ պապականությունը ստացավ իր մահացու վերքը, իսկ քառասունհինգերորդ համարը նույնականացնում է նրա մշտական մահացու վերքը: Մարգարեական պատմությունը, որ գտնվում է պապական իշխանության առաջին և վերջին մահվան միջև, նույնականացնում է մարդկության ապստամբությունը, երբ նրանք վերականգնում են պապական իշխանության գերիշխանությունը, այն ժամանակ, երբ նրա մահացու վերքը բժշկվում է՝ նախքան պապական իշխանության վերջնական կործանումը: Այդ վեց համարները կրում են ճշմարտության դրոշմը, որովհետև թե՛ սկիզբը, թե՛ վերջը պապական իշխանության մահն են, իսկ միջին համարները մարդկության ապստամբությունն են, երբ առաջին մահացու վերքը բժշկվում է:

Միլլերին երկնային հրեշտակներից լույս տրվեց հեթանոսական և պապական Հռոմի փոխհարաբերության վերաբերյալ: Միլլերի կողմից մարգարեական օրինակի ըմբռնման բանալին, որ նա կիրառեց իր բոլոր մարգարեական կիրառություններին համար, Բ Թեսաղոնիկեցիներում հիշատակված «ամենօրյա»-ն էր: Այդ գլխում «ամենօրյա»-ն հեթանոսական Հռոմն է, և հենց սա հաստատեց այն տեսիլքը, որ Ուիլյամ Միլլերը հասկացավ, որովհետև Հռոմն է՝ տասնմեկերորդ գլխի տասնչորսերորդ համարում հիշատակված քո ժողովրդի ավազակները, որ հաստատում է տեսիլքը:

1989 թվականին գիտության աճը հասկանալու համար բարձրացված պատգամաբերը հասկացավ Հռոմի եռակի բնույթը: Միլլերը առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատգամաբերն էր, և նա հասկացավ Հռոմի առաջին և երկրորդ դրսևորումները՝ հաստատելու այն տեսիլքը, որը ներկայացրեց աշխարհին: Երրորդ հրեշտակի պատգամաբերը հասկացավ Հռոմի բոլոր երեք դրսևորումները, որպեսզի հաստատի այն տեսիլքը, որ իրեն տրվել էր աշխարհին հռչակելու համար:

Հռոմի առաջին դրսևորումը հեթանոսական Հռոմն էր: Հեթանոսական Հռոմից ծագեց պապական Հռոմը՝ երկրորդ դրսևորումը: Առաջին երկու դրսևորումներից ծագեց ժամանակակից Հռոմը՝ վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի եռակի դաշինքը:

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք Ադվենտիստական պատմության մեջ «ամենօրյայի» վերաբերյալ վիճաբանության ընթացքը:

«Նա, ով տեսնում է արտաքինից անդին, ով կարդում է բոլոր մարդկանց սրտերը, այսպես է ասում նրանց մասին, որոնք մեծ լույս են ունեցել. «Նրանք չեն տառապում և չեն ապշում իրենց բարոյական և հոգևոր վիճակի պատճառով»: Այո՛, նրանք ընտրել են իրենց սեփական ճանապարհները, և նրանց հոգին հրճվում է իրենց պղծություններով: «Ես ևս պիտի ընտրեմ նրանց մոլորությունները և նրանց վրա պիտի բերեմ այն, ինչից նրանք վախենում են, որովհետև երբ Ես կանչեցի, ոչ ոք չպատասխանեց, երբ խոսեցի, նրանք չլսեցին, այլ չար գործեցին Իմ աչքերի առաջ և ընտրեցին այն, ինչից Ես հաճություն չունեի»: «Աստված նրանց վրա պիտի ուղարկի զորեղ մոլորություն, որպեսզի սուտին հավատան», որովհետև «չընդունեցին ճշմարտության սերը, որպեսզի փրկվեն», «այլ հաճույք գտան անիրավության մեջ»: Եսայիա 66:3, 4; 2 Թեսալոնիկեցիներին 2:11, 10, 12:

«Երկնային Վարդապետը հարցրեց. “Ի՞նչ ավելի զորեղ մոլորություն կարող է խաբել միտքը, քան այն ձևացումը, թե դուք կառուցում եք ճշմարիտ հիմքի վրա, և թե Աստված ընդունում է ձեր գործերը, մինչդեռ իրականում շատ բաներ եք մշակում աշխարհիկ քաղաքականության համաձայն և մեղանչում եք Եհովայի դեմ: Ո՛հ, դա մեծ խաբեություն է, հրապուրիչ մոլորություն, որ տիրում է մտքերին, երբ մարդիկ, որոնք մի ժամանակ ճանաչել են ճշմարտությունը, աստվածապաշտության կերպարանքը շփոթում են նրա հոգու և գործության հետ, երբ իրենք ենթադրում են, թե հարուստ են, հարստացած՝ բարիքներով, և ոչ մի բանի կարիք չունեն, մինչդեռ իրականում ամեն ինչի կարիքն ունեն»:

«Աստված չի փոխվել Իր այն հավատարիմ ծառաների հանդեպ, որոնք իրենց հանդերձները անբիծ են պահում: Բայց շատերն աղաղակում են. «Խաղաղություն և անվտանգություն», մինչդեռ հանկարծակի կործանում է հասնում նրանց վրա: Եթե չլինի հիմնավոր ապաշխարություն, եթե մարդիկ չխոնարհեցնեն իրենց սրտերը խոստովանությամբ և չընդունեն ճշմարտությունը այնպես, ինչպես այն կա Հիսուսում, նրանք երբեք չեն մտնի երկինք: Երբ մաքրագործությունը տեղի ունենա մեր շարքերում, մենք այլևս հանգիստ չենք մնա՝ պարծենալով, թե հարուստ ենք և հարստացել ենք բարիքներով, և ոչ մի բանի կարիք չունենք:»

«Ո՛վ կարող է ճշմարտապես ասել. «Մեր ոսկին կրակով փորձված է. մեր զգեստները աշխարհից անբիծ են»: Ես տեսա, թե ինչպես մեր Վարիչը մատնացույց էր անում այսպես կոչված արդարության զգեստները: Դրանք հանելով՝ Նա մերկացրեց ներքևում եղած պղծությունը: Ապա Նա ասաց ինձ. «Չե՞ս տեսնում, թե ինչպես նրանք ցուցադրական կերպով ծածկել են իրենց պղծությունն ու բնավորության փտածությունը: «Ինչպե՞ս հավատարիմ քաղաքը պոռնիկ դարձավ»: Իմ Հոր տունը առևտրի տուն է դարձել, մի վայր, որտեղից աստվածային ներկայությունն ու փառքը հեռացել են: Սրա պատճառով տկարություն կա, և գործություն չկա:»

Վկայություններ, հատոր 8, 249, 250: